

FILIP TAMÁS
Biztosan nem

Tegnap lámpaoltás után az éj szelíd trónjára ült, és beszélni kezdett hozzám egyszerre sok hangon: fej, torok, szív; figyeltem, és közben a legpihentetőbb pózba próbáltam magam görbíteni. A lábaim megint didergő ősembereket játszottak a gyapjútakaró-barlang mélyén, elvonták figyelmemet, szerettek volna tüzet gyújtani, de nem engedtem nekik, érzék be azzal, hogy ide nem süvít be vihar, hogy van mit enni, inkább beszélgessenek halkán, amíg majd szépen elalszanak.

A világ tágul, csak a békés kis zugok húzódnak össze egyre jobban, mondta az éj, és egy sokszereplős hosszúpróza kellős kezdetén találtam magam, a testem kiűszott belőlem, bukdácsolt, mint egy rönkfá, árvizről készített gyerekrajzokon. A házak térdre rogytak, zsúfolt csónakok haladtak lassan, mindegyik más irányban, mintha nem látták volna, hogy én is ott kapálózok köztük. Gondoltam, ebből ennyi épp elég, ha tényleg fontos, reggelig biztosan nem felejttem el.

Szőkevény

Ma láttam születni a napot, egy hangyaboly mögül, mint örökkön égő ostya, olyan volt, átmelegítette lassan az egy helyben vándorló világot. A városban egész délelőtt faragták a katedrális, messzelátón át figyeltem: a kövekből hogy bújik elő a gótika. Délben láttam a harangszó hullámain, a réten feküdtem hanyatt-homlok, akár egy halom lekaszált fű, heverték egymáson tagjaim. És döngött a föld, tudtam, hogy itt van hatalmas seregével Tabu Kán, a csapatépítésben ő tényleg sokra vitte, szolgálnak neki okosak, ostobák, én füsttel takartam el magam, hogy meg ne lássák, mit gondolok, és elsétáltam az ásatásig, ahol újabban kék csontokat találnak, azt mondják, ez alighanem egy avatar kori temető. Épp jókor értem táborhelyemre vissza, mert hernyóselyem ejtőernyőjén leszállt az este, alábújtam, összegömbölyödtem, álmomban esett, vödröt húztam a csöpögés alá.

Amit hallani akarok

*Hajnalban álmok kiabálnak be
elmém sötét kamráiba, és azzal ébresztik
agyam lakóit, hogy házigazdájuknak gyorsan
egy abszurd darabot rögtönözzenek.
Az arcokon hullámzó értetlenség oly
természetes, mintha része volna az előadásnak.
Az egyik zavarában ciripelni kezd, mint
egy tücsök, a másik ollóval
próbál biciklit szerelni,
banánhéjat tesznek a konyhakőre,
és zakatolnak, mint a vonatok, összevissza tekeregve.
És ekkor a mennyezetből esni kezd,
hálónak hurkolódó sugarakban.
Mintha egy végső zavart kéne legyőznöm,
közéjük lépek szelíd ostorommal,
a gondolataikat eltérítem, és átveszem az irányítást.
Akarom, mind éhes csecsemőként sírjanak, vagy
nem is: inkább legyenek néma zenekar,
hangszerek nélkül játsszák el azt a művet, amit
hallani akarok ma reggel.*

Áldozat

*Zihál a kimerült gép, az elgurult
sisakban még ott lobog egy fej
elhagyott melege, aztán átadja helyét
egy szúróbb, hegesztő melegnek,
amelytől felsisteregnek a feliratok,
és elpárolognak a versek.*

*Mintha egy árnyék-céltáblára
lődözné utolsó nyilait, de
elvéti az összes napkorongot.*

*Hajótörökként tudott a vízből
sziklát fakasztani, de ez a hangorkán
most nem csitítható, minden
ártalmatlan szó egy mondatba forr:
Tiporjátok el az alázatost!*

Ügyelet

*A rácson át egy néma gyógyszerész.
Tőlem is csak egy biccentésre futja,
ahogy az életmentőt átveszem.
Egy másról nem tudunk semmit.
Egy betegnek most nagyon kell a mérge,
én meg majd valamit írok erről,
miután hazaértem. És ahogy
zihálva futok, eszembe jut, hogy
szeretni kell. A szívem percenként
százszor. És nemcsak én, de engem is.
Valaki úgy lélegez ki, hogy általa
élő pára leszek, gomolygó testetlen
rohanás, a dermedt téli fák alatt.*